

ció no tenia més base que el desitj del Ajuntament de que realment fos voluntari per a no pagar.

Quart: Que per a conseguir l'embarg, han tingut que intervenir el Ministre de Governació, declarant que el pago era obligatori, el President de l'Audiencia i el Jutge de 1.ª Instancia autoritzant l'entrada a la Casa Consistorial.

Quint: Que per retrassar l'embarg el Diputat a Corts va anunciar una interpel·lació a n'el Congrés que encara esperem.

Sext: Que l'Ajuntament de Granollers no te diners per pagar,

a pesar de que ningú li ha fet oposició per a que cobrés lo que li corresponia i sense que a ningú se li hagi ocorregut sostenir que els pagos municipals havien d'ésser voluntaris.

Sols ens falta afegir que al embargar, se varen trobar dinou cèntims en la caixa municipal.

Ja poden cridar tan com vulguin, que sempre resultarà que l'Ajuntament no paga, perque no te diners i que l'atropell ha consistit en vèncer la Mancomunitat totes les argucies de mala fe empleades per l'Ajuntament per a no pagar.

anavem allí atrets pel goig de sentir discorrer amb nostra parla de coses que havien d'ésser beneficioses per nostra Patria.

Amb una intimitat i sencillesa que captiva, el Sr. de Riba ens demostrà la necessitat de formar Centres Nacionalistes per a aferrar i avivar l'ideal dels convençuts i iniciar una educació atractiva que enforteixi intel·lectual i físicament els homes de demà.

Seguidament volgué fer obra positiva i proposà anomenar una comissió per a la formació d'un reglament. Foren anomenats per a dita comissió els Srs. Josep Prat, Dr. Pere Gabarró, Josep Sans, Albert Font, Jaume Figols i Joan Fortuny.

També es discutí amb serenitat i esperit de pau lo essencial i els extrems més delicats de lo que s'encomenava a la comissió, i sens pèrdua de temps es comensà la llista dels socis quin resultat fou força fulaquer.

Sortírem tots força animats i amb la satisfacció que hom sent quant el compliment del deure està d'acort amb el sentiment.

Mollet es català de llei i de cor, i sabrà demostrar-ho treballant, portant-ti tot el seu esforç en que tots, i si no es possible tots, el major nombre de molletans s'ajouquin baix la nostra bandera representada pel nostre Centre Nacionalista que neix amb tota l'opulència.

Molletà: Catalunya et crida, Catalunya es la teva Patria, la Patria es la teva mare, i no pots ésser-li ingrat.

J. F.

Constitució d'un Centre Nacionalista a Mollet

UN DE MES

Temps feia que es venia sentint la necessitat d'una Associació netament nacionalista que reunís a tots els molletans d'ànima catalanesca, per a fer, que Mollet s'associi a la florida esplendorosa que per tots els pobles de Catalunya va produint-se i que els mou a estudiar-se més a si mateixos, en sa llengua—tan rica i harmoniosa com plena d'energia—, en sa historia—rublerta de grandeses—, en son dret—quin esperit democràtic obligava al Rei a complir com el més humil dels ciutadans—, en ses costums, en ses danses—de les que el Vallès n'és un ric dipositari—i en fi, en tot lo que es nostre, ben nostre, català, ben català, per a que el dia que n'estem possessionats, sapiguem imposar-nos als qui volen matar nostra llengua—imposant-nos en una de forastera—, als qui menyspreuen nostra historia—amagant-nos en les veritats—, als qui desprecien nostre Dret—interpretant-lo a son caprici—, als qui es mofen de nostres costums i volen imposar-nos ses «corridas de toros»....

Doncs bé; avui ja és una realitat aquesta agrupació, ja n'hi ha un de més a la colla disposat a reivindicar tot lo nostre, disposat a lluitar contra tot i contra tothom que directament o indirecta treballi contra de Catalunya.

¿Mitjans? Ja ho havem dit abans. Farem que tot molletà pugui saber escriure sa llengua; conegui, quan menys, els fets capdals de sa historia, tingui un concepte de son Dret, estimi ses danses—tant les del Vallès com la sardana.

la dança més bella

de totes les dances que es fan i es desfan (1)

Volem, també, crear una biblioteca que, encara que modesta, podran molt aviat tenir els socis d'aquesta Entitat, mentres treballarem per que sigui una realitat la Biblioteca Popular que la Mancomunitat

ens té concedida. Volem donar conferències sobre Agricultura i altres de merament utilitàries i en un fi, volem fer cultura i patriotisme: que tothom sàpiga lo que és Catalunya i l'obligació que tenim de portar, cada un de nosaltres, el nostre grà de sorra per a bastir-ne el Casal de la seva Glòria.

Avui, doncs, Mollet, al seu ardí ja ha plantat un plançó que tú tens l'obligació de cuidar amb amor, de regar-lo cada dia, de defensar-lo contra les males ventades, i de fer

que a tots vents s'enrobusteixi,
que esdevingui fort i alt,
que al butxí ques s'hi atraveixi,
se li osqui la destralt (2)

JORDI FRAGINALS.

Mollet 26 Març de 1922.

Mollet català

Mollet sentia una irresistible frisança de catalanitat. Mollet tenia necessitat de quelcom que li permetés esterioritzar l'amor sentit a la Patria Catalana. Mollet, amarat de noble sentiment freturós de pau, volia unir-se amb un ideal més noble encare, per a acabar amb mires personalístiques poc profitoses.

Mollet vetlla pel seu ben estar futur, Mollet vetlla per a fer una Patria lliure i ben Catalana i aixís va demostrar-ho el prop-passat diumenge en la reunió que tingué lloc a l'Hostal «La Marinette» a l'objecte de fundar un Centre Nacionalista.

El nombre dels Molletans, amb relació als convidats, era força important, i l'atenció en que tots escoltàrem l'autoritzada veu del nostre digníssim Diputat provincial D. Santiago de Riba, qui ens honorà en volguer-hi portar el seu molt volió gra de sorra en la nostra obra, evidencià que tots els allí reunits erem gent convençuda, que

LA CAPUTXETA

L'entusiasta Pomell de Joventut «Flors d'amatller» compost, en sa major part, per fills de grans Patricis Catalans: En Prat de la Riba, En Maragall... i de quin es presidenta la gentil damisel-la Na Montserrat Tusell, filla del regidor barceloní del mateix nom, reunits a Castelltersol en plàcid i amical estiuieg, proposaren de que la gentil i modesta caputxeta blanca, amb quina nostres avies cofaven ses testes quan anaven a l'Església a retre vassallatge al Déu immens i a complir amb els deures de tot cristià, substituís al profà i exòtic vel (o mantellina) que avui s'estila. Tot seguit les simpàtiques pomellistes portaren a terme dita proposta, fent que resonés talment vibrant clarí, arreu, arreu de nostra Catalunya pomellista, i com que la terra catalana està apariada per tot çò que sigui Virtut i Patria, la proposta que en aquests dos sagrats principis està fonamentada, arrelà fortament i en la primera festa pomellista que tingué lloc després de la proposta (la festa dels 200 Pomells), les pomellistes hi assistiren gentilment cofades amb la modesta caputxeta; la caputxa actualment no sols es porta en els actes oficials dels pomells, sinó que en tots els actes virtuosos de cada pomellista. ¡L'Església quan hi campejen les caputxetes, sembla talment un camp nevat, on res hi pot l'embat de la boirina impúdica del sensualisme!

(1) De la poesia «La Sardana», d'En Maragall.

(2) De la cançó «L'arbre sagrat».